

Ariel

Upřímně v nejmenším netuším. Když jsem studoval všechny měsíce Uranu – jeden po druhém –, nebyl jsem zprvu s to nalézt mezi Ariel, Oberonem a Titanií výraznějších rozdílů. Jistě, teď se určitě nadmíru divíte, jak mohu natolik různorodé, v útrobách svého fundamentu odlišné měsíce, pokládat za ekvivalentní, však dovoluji mně, abych Vám tento explicitní výrok blíže objasnil.

Měsíce se ve velikostech sice poměrně liší, avšak svým složením jsou si podobny takřka zcela. Na povrchu všech 3 těles spatřujeme úctyhodné pozůstatky pradávnejší geologické aktivity, které však ani v nejmenším nenaznačují, že by jádra měsíců žhnula stále, ani nám jinak ve hře na rozřazovanou nepomohou. A konečně vodu (sice v pevném stavu, avšak stále vodu!), která je látkou pro život zcela klíčovou, jejíž výskyt v mimozemských prostorách v nás kdysi vzbuzoval takové překvapení, nejenže nalezneme na všech k výzkumu doporučených tělesech, ale i prakticky všude jinde ve vesmíru. Je dokonale běžná.

Nyní si nepochybně říkáte, že tento problém je neřešitelným labyrintem a že tato prokletá esejistická soutěž musela být snad dílem Daidalovým. I já jsem si zpočátku nevěděl rady. Pak ovšem natrefil jsem letmým pohledem na slova: „*Na Ariel byl také detekován oxid uhličitý.*“ Jaká to změna situace! Jaký to nádherný zvrat! Jak si je s problematikou obeznámený čtenář dozajista vědom, oxid uhličitý se v žádné soustavě neudrží dlouho, pokud není dodáván. A jaký je nejběžnější zdroj tohoto plynu? Co jiného než dýchání! Dýchání organismů! A i kdyby byl zdroj plynu jinde než v tělech organismů, jeho odhalení jednoznačně napomůže při skeptičtější nazírání na tento, jak se dosud domníváme, poměrně spolehlivý maják biosféry, podobně jako již dnes hledíme s rezervou na maják vody. Můj hlas pro další vědecké bádání tedy jednoznačně putuje pro Ariel, tajemnou archu života kdesi v nekonečných hlubinách vesmíru. Jestli však skutečně žije, ukáže až čas...

Author: Daniel Lochman

School: Gymnázium Mikuláše Koperníka Bílovec